

I

ELECTRA:

Esperar,
desesperar.

¿Quin mot pot dir millor el cor d'una dona
en son vaivé incessant?

Esperar,
desesperar.

Com entre els alts i baixos de les ones
així visc cor endins.

Però bé cal que engreixi,
amb no migrats bocins
i amb altres mil reserves usurpades
als meus propis sentits,
el primer d'aquests mots.

Esperar, esperar, cal que triomfi
sobre desesperar.

Bé cal que trobi
per a esperar

pastura
ni que sigui
en la ufanosa fronda
del propi desesper.
Cal que em nodreixi
de mi mateixa
i en les meves entranyes
em regeneri,
com si em parís de nou
jo mateixa de mi,
per a sentir-me nova cada dia
i no afeblir-me en el delit que em mou.
Que la venjança sigui jove i forta,
encara que jo em migri i envelleixi!
Car si em deixés anar
pel corrent sol·lícit de les aigües
sense remes ni timó,
prompte seria
a l'estany de l'oblit
o en els penya-segats de la follia.
Però tu, pare meu, Agamèmnon, mirant el cel
nodreix-me des de baix, des de la Terra;
sigues la meva rel
i seré l'arbre
que ultrapassa el cel.
Tu tens poder, si vols, per a enlairar-me

enllà de mi mateixa, que sóc dona;
per a enfortir el meu braç
si no arriba el d'Orestes o no és prou capaç.
Esperar, desesperar.
Lluny dels humans,
lluny de la meva mare,
abrigallant-me amb solitud per
sentir-me menys sola,
contemplo el néixer el dia cada dia
per si puc néixer jo,
per si la llum venia,
més vera que aquest sol
i més ençà.
Orestes, nom solar, esperança vestida.

II

Una altra part del mateix erm. Entra ORESTES, amb pas decidit, caminant en direcció a ponent.

ORESTES:

Impaciència, paciència,
mesura bé el teu pas,
sigues pacient com jo,
impaciència divina.
¿Què faries sens mi,
si em perdies per sempre?
¿Què fóra jo sens tu,
que em nodreixes tothora?
Impaciència, paciència,
sigues pacient com jo
que ho sóc fins al desfici.

Respir.

I tu, paciència meva,
alegra't en mon pit;
aviat eixiràs,

vestida de princesa,
amb gran esclat de llum
per als qui no et coneixen.
Impacient paciència,
impaciència pacient,
bescanvieu el vas
i l'embriaguesa.
Vint anys. Durant vint anys,
el pensament i el braç
m'han estat endreçats
per a una sola empresa.
Arribo al meu país
menys com si fos un home
que una brunzent sageta.
Fora de l'arc tibant
i lluny de la mà experta
que em llançava amb encert,
entre el cel i la Terra
sento el meu vol suspendre's
amb estranya dolcesa.
És el moment feliç
en què l'au sotja la presa:
cal abatre's rabent,
—redevenir sageta.

Surt.